

III

Наближаваше Коледа. Дълчо се радваше, че ще си отиде на село и ще се види съ другаритъ си, съ баба си, майка си и всички въ село. Колко много има да имъ разказва той за града, за училището!

Отъ когато стана ученикъ, Дълчо не бѣше си ходилъ на село и не бѣше виждалъ никого, освенъ татка си. Татко му идваше на пазаръ и го виждаше. А сега ще види всички. Колко много ще му се радватъ!..

Въ деня, въ който ги разпуснаха, Дълчо бѣше готовъ да хвъркне веднага за село. Но голѣмъ снѣгъ бѣше навалѣлъ и затрупалъ всички пѣтища. И още валѣше. А вуйчо му, при когото живѣеше Дълчо, му каза, че изъ полето и горитъ имало и вълци. И тая нощъ Дълчо дълго време се премѣта въ леглото си, догдето да заспи.

Следъ два дни татко му дойде на пазаръ съ нова шейна. Въ нея бѣха впрегнати два врани коня. Дълчо изкочи радостенъ. Посрещна татка си, цѣлуна измръзналата му ржка, па започна да гали конетъ по муцунитъ, да попипва юздитъ имъ. А следъ това стотина пѣти се качва въ шейната и слиза отъ нея.

Татко му отиде да пазарува. Но не бѣше лесна работа да се пазарува за цѣлата задруга. Да задоволишъ толкозъ свѣтъ лесно ли е? Всѣки трѣбваше да има подаръкъ. Такъвъ бѣше обичаятъ въ задругата. Татко му накупи нови забрадки за момитъ и женитъ, нови шапки за мжжетъ, обуца и шити царвули за ергенитъ и децата. А после оризъ, солъ, захаръ, кафе и какво ли още не трѣбваше?

Цѣлъ день пазарува татко му. Много нѣща нареди Дълчо въ шейната. Тя се почти напълни. Следъ пладне всичко бѣше готово. Дълчо скочи въ шейната. Татко му